

Digitale Nieuwsbrief juni 2025

Alle teksten en foto's zijn van de hand van Magda Sniijders

Mag ik voorstellen **Anne-Mieke Zaat!**

Het is even zoeken naar het huis van Anne-Mieke (70jr) en haar partner Marty. Maar met wat hulp en via een lange oprit bereik ik haar huis in Hall. De zonnige erker is heel uitnodigend en daar installeren we ons. Ze vertelt al een half jaar met pensioen te zijn en dat ze zich heeft gestort op tekenen en schilderen. Dat is te zien. Op tafel ligt een stapel mappen en tekenboekjes klaar om te illustreren wat ze, al spelend, aan het uitproberen is. 'Ik dacht altijd dat ik niet kon tekenen', vertelt ze, 'Daarom ben ik met fotograferen begonnen. Dat heb ik bijna mijn hele leven gedaan'.

Op haar achtste jaar kreeg Anne-Mieke een fotocamera. Haar ouders zijn 'doeners'en zo is zij aan de slag gegaan: uitproberen. Ze ontdekte haar eigen stijl, dat ze met haar foto's verhalen wil vertellen, visuele verhalen. Zoals De Juichende Lente: een boom die op uitbarsten staat en die ze al rijdend heeft gefotografeerd. Diezelfde boom komt vaker terug in haar tekeningen zie ik later. Anne-Mieke vertelt heel geanimeerd en bruisend dat: ze bijna heel haar werkende leven met jonge mensen heeft gewerkt, met allerlei vormen van creativiteit en informatica, met name kinderen in achterstandswijken haar warme belangstelling hebben.

We gaan naar boven. Daar heeft Anne-Mieke twee werkkamers: de computerkamer en de legokamer. Het zijn twee fijne, inspirerende werkplekken met uitzicht op de velden en in beide staat veel, heel

veel materiaal. Netjes geordend, soms in dozen en kasten, maar ook op een rijtje naast elkaar. Dozen met legosteentjes, legomodellen, vitrinekasten met fotocamera's, kleine plastic figuurtjes, boeken, kasten en stapels gesealde foto's.

Die foto's zijn het resultaat van haar uitwisseling met tieners in India. Ze stimuleerde de meisjes hun verhaal te vertellen over zichzelf en over hun achterstandsbuurt. Dat liet ze tekenen en fotograferen. De kinderen leerden met een camera om te gaan en portretfoto's te maken. Voor de derde opdracht werden ze met een camera de buurt in gestuurd om vast te leggen wat zij belangrijk vonden. De foto's en tekeningen werden geseald en de moeders werden uitgenodigd. De kinderen waren trots en vertelden erover. De moeders maakten ook foto's van de buurt en brachten in beeld wat zij belangrijk vonden. Al het werk werd zorgvuldig geseald en tentoongesteld in de wijk. Alle foto's hadden een verhaal, dat verteld werd. De buurtbewoners werden door de verhalen en rake foto's gestimuleerd hun wijk op te knappen.

Anne-Mieke werkt ook graag met digitale technologie in het onderwijs. Behalve een creatieve kant heeft ze namelijk ook een sterke systematische, wiskundige kant. Zo heeft zij Havo- en Vwo-leerlingen informatica les gegeven, is ze jurylid van de First Lego League en heeft ze jongens met autisme van rond de 15 jaar op vrijdagdag begeleid met lego-en. Bij al haar activiteiten met kinderen houdt ze drie dingen voor ogen: *Veiligheid*, een basisvoorwaarde, het moet *Leuk* zijn en plezier geven en elk kind moet *Vooruitkomen*, iets leren en zich ontwikkelen.

Sinds een half jaar is Anne-Mieke gaan tekenen en schilderen 'want ze heeft de tijd'. Ze is nieuwsgierig of zij er wat van kan. Dat tekenen en schilderen pakt ze voortvarend aan. Op tafel liggen diverse mappen. Elke map herbergt een project. Bijvoorbeeld de serie Boom, de Juichende Lente. In een tekenboekje met zwarte pagina's tekent ze met een fijn stiftje zo'n tien varianten. De boom

krijgt blaadjes, wordt in diverse kleuren uitgebeeld, in zwart-wit....
Zo pakt ze ook een stilleven met zonnebloemen van Van Gogh aan.
Spelend, onderzoekend en tekenend komt ze tot een veelvoud van
zonnebloemen. De laatste uitwerking is haast abstract.

Ik kijk terug op een verrassende ontmoeting met een energiek en
inspirerend nieuw Kunstkring lid dat open atelier heeft op 19
november, een workshop geeft in Plein 5 en exposeert in mei 2026 in
Plein 5.

Een wervelend **atelierbezoek**

Dit keer zijn we te gast in Hall bij Anne-Mieke Zaat. Bij de voordeur staan gezellige zitjes waar verschillende kunstkringleden op neergestreken zijn. 'Er wordt niet opengedaan', vertellen ze.

Verrassend. We moeten naar de achterkant van het huis, naar de prachtige royale schuur die uitnodigend openstaat: Het zomeratelier van Anne-Mieke. Ook wel haar womanscave.

Het wervelende komt door Anne-Mieke. Met veel enthousiasme en energie en kennis vertelt ze over haar eerstvolgende expositie in Plein 5. Ze brengt twaalf heldinnen in beeld. Bijvoorbeeld Jeanne d'Arc, Jane Fonda, Angela Merk, Berthe Morisot, Yoko Ono enz. De laatste wordt verbeeld door een driedimensionale boom van een kleine meter. Het is de droomboom van Yoko Ono. De droomboom is gedecoreerd met teksten van Yoko op de pot en op de takken 'THE WAR ON WOMEN IS OVER, ik you want it'. Het materiaal van de boom is ECOR, de takken zijn met een lasersnijder haarscherp uitgesneden. De blaadjes zijn van filament, restmateriaal bij een 3D printer. Anne-Mieke is helemaal thuis in de 3D- materie en in moderne materialen. Bij Werk in Uitvoering in november geeft ze er een workshop over.

Er liggen diverse kleine, vierkante schilderijtjes uitgestald van vogeltjes. Sinds kort is Anne-Mieke met schilderen begonnen bij Irene van de Horst. Vol enthousiasme gaat ze thuis verder met de opdrachten. De ene map na de andere map komt tevoorschijn. Sommige schilderijen zijn in de map in een passe-partout geplakt. Alle schilder -en tekenopdrachten plus de uitwerkingen ervan zijn zorgvuldig en met smaak in mappen opgeborgen. Het is een lust voor het oog alles te bekijken en het is heel inspirerend om Anne-Mieke met veel enthousiasme en energie te horen vertellen.

Er volgt nog een rondleiding door huis naar het winteratelier. Dat heb ik al mogen gezien bij het kennismakingsinterview. Ik bekijk de naslagwerken die klaarliggen voor het project 'De Twaalf Heldinnen'. We krijgen een heerlijk ijsje en verkwikt en geestelijk verfrist gaan

we weer naar huis. De twee uur zijn omgevlogen. Dank voor je geweldige ontvangst Anne-Mieke.

Hierbij ons veertigste lid: **Mieke Magnée**

Ze woont in Eerbeek in een straat met rijtjeshuizen en zorgvuldig onderhouden voortuintjes.

Mieke (73 jr) woont in het hoekhuis. Ik bewonder haar voortuin. Zo zie ik diverse soorten Sedum waarvan sommige in bloei zijn, de zachtgeel bloeiende vrouwenmantel, de blauwe Mozes-in-het-biezenmandje enz. Het is een zonnige dag. Het zonnescherm is naar beneden. Niet helemaal. Ik gluur naar binnen en zie een hond op de tafel in de achtertuin zitten. Die is misschien verbannen naar de achtertuin?

Ik bel aan, maar hoor niets, gaat dat wel goed? Toch ben ik opgemerkt en de deur gaat open. In de kamer lopen diverse poezen rond. Mieke vertelt dat ze 'kittens zonder moeder' opvangt en in het verleden Bengaalse katten gefokt heeft. Een kattenras dat het uiterlijk heeft van een wilde kat maar met een goedmoedig karakter. De etensbakjes van de katten staan op de tafel waar wij gaan zitten. De vier katten gaan hun goddelijke hun gang in de kamer en de open keuken.

Na enige tijd schurken ze langs mijn benen en komen ze op de tafel om te eten. Ik ben blijkbaar geaccepteerd.

De hond is inderdaad verbannen. 'Hij is dol op bezoekers, maar is ook enigszins opdringerig'.

Mieke vertelt op jonge leeftijd met tekenen en schilderen in aanraking te zijn gekomen. Haar moeder schilderde. We bewonderen de drie schilderijen van moeders hand die boven de bank hangen. Haar vader was etaleur en schilderde ook. Hij versierde de objecten en gebruikte plakkaatverf, waardoor zijn werk door de sterke kleuren vooral vrolijk waren.

Mieke houdt van schilderen, werken met hout, repareren, tuinieren. Naast haar werk als vervoerder van gehandicapten heeft ze steeds geschilderd. Van 2012 tot 2018 heeft die interesse structuur gekregen door lessen te volgen. Ze woonde toen in Leidschendam. Na het overlijden van haar tweede echtgenoot is Mieke naar Eerbeek verhuisd. Voor haar twee kinderen, vrienden en familie heeft ze een

prachtige logeerkamer ingericht waar op gezette tijden gebruik van wordt gemaakt.

Uit zichzelf komt Mieke niet snel toe aan teken- en schilderwerk, wel als ze opdrachten krijgt. Dus volgt ze schilderlessen. Nu bij onze Liesbeth, die haar trouwens heeft getipt op het bestaan van de Kunstkring. De opdrachten werkt Mieke consciëntieus uit en ze geeft er een eigen draai aan. Die 'eigen draai', typeert haar wel. Uit een tas komt een grote hoeveelheid schilderijen te voorschijn: van dieren, taferelen in de natuur, stillevens, een enkel portret..... Opvallend is haar kleurgebruik: vrolijk en verrassend. Voor mij springt een schildering van een Bengaals katje eruit. Vooral de ogen intrigeren. Mieke is er nog niet helemaal tevreden over: 'Die boom, ik moet iets met die boom, maar wat maakt die boom beter?' Daar zijn de schilderlessen ook voor. Er is duidelijk progressie te zien.

Bijvoorbeeld bij twee stillevens met fruit. Humor komt terug in de schildering met de dikke dames. De natuurtafereeltjes lijken een verhaal te vertellen. Door te schilderen maakt Mieke haar hoofd leeg.

Wat de Kunstkring Brummen e.o. betreft zegt Mieke graag de komende tijd 'de kat uit de boom te kijken'. Ze heeft al meegedaan met Werk in Uitvoering. We zullen haar vast zien bij diverse activiteiten zoals buiten schilderen, atelierbezoek, een expositie. Tot dan!

